

for disse Sandstøffere, fordi jeg frygtede for, at naar det Hele skulde afgjøres i Sognet, vilde Interesfen for de tilstødende Lodseiere være saa overveieende, at man vilde overdrive, vilde gaae for vidt i saa Henseende, hvilket jeg derimod ikke troer der er nogen Fare for, naar der længere fra hentes Folk, som staae gaanske udenfor disse smaa locale Interesser.

Alf de øvrige Vædringsforslag er der kun et eneste, som jeg kunde have ønsket var fremkommet strax, nemlig det, der er opført under Nr. 3, idet der gaanske vist, som den ærede Forslagsstiller udvikkede, kan tænkes Tilfælde, hvor det kan være af endog temmelig betydelig Interesse, at denne Beskyttelse hdes, navnlig Veie — Forslaget vil ikke let kunne finde Anvendelse uden med Hensyn til Veie — da det jo ikke er sjældent, at de gaae paa Kanten af Strænterne ud til Havet, medens der dog kan ligge en Eiendom mellem Strænten og Havet. Dette Forslag er egentlig det eneste, jeg kunde ønske vedtaget, idet jeg anseer det, jeg før nævnte, Forslaget under Nr. 15, for den ligefremme Mening med Affattelsen af Loven, hvorefter jeg ikke troer, at man vil kunne komme til det i Forslaget under Nr. 3 Ansøgte ad Förtolkningsens Veie; men det er jo forøvrigt kun i overmåde saa Tilfælde, at det kan finde Anvendelse. — Hvad angaaer de andre Forslag, kan der jo være en heel Deel af dem, der ligesaa godt kunne staae i Loven som det, der staaer, men skulde man blive ved at ændre, indtil man endelig naaede til Noget, hvorefter der Intet var at sige, saa seer jeg ingen Ende paa det Hele. Jeg haaber, at det høie Thing har saa megen Tro til mig, at det vil antage, at jeg ikke kan finde paa at sætte nogen Forsængelighed i dette stakkels lille Lovforslag, saaledes som det er affattet; men det er min Overbevisning, at det har deelt rettelig mellem de to modstaaende Interesser, og at det ikke gaaer an uden videre at afvise det. Der er ingen Fare hverken for Sognene, der ville tage Gruus til deres Veie, eller for de jo forøvrigt Gud skee Lov ikke talrige Classer af Folk,

der skulle leve af at tage Sand og Gruus, hvilket vist i Reglen er en temmelig tør Levevei; paa den anden Side troer jeg, at der virkelig er Steder, hvor en saadan Beskyttelse ikke vil kunne undgaaes. Der er sagt, at man kunde give en særlig Lov for Kysten mellem Kjøbenhavn og Helsingør, men jeg troer, at jeg allerede under en tidligere Behandling har tilladt mig at anføre, at der i Landstinget blev fra flere Medlemmer ud af deres egen Erfaring gjort gjældende, at en saadan Lov i høi Grad tiltrængtes paa enkelte Steder af Vestjylland, og at jeg fra Bolland har faaet indstændig Anmodning om at forhjælpe til en Beskyttelse af meget kostbare Digeanlæg, som der blive opførte, og som udsættes for stor Fare derved, at man ingen saadan Retsbeskyttelse havde. Jeg kunde ikke andet end henvide dem til det Haab, at der meget snart vil komme en Lov, som vilde give dem Midlerne til at søge et saadant Forsvar, og jeg mener endnu, at dette Haab ikke vil glippe.

H. C. Johansen: Uagtet saavel den høitæredede Minister som den ærede Folkethingsmand for Præsto Amts 4de Valgkreds (Brun) have talt imod de to Vædringsforslag, som under Nr. 6 og 7 ere stillede af min ærede Sidesmand (Tscherning), skal jeg dog tillade mig at anbefale dem til Vedtagelse af det ærede Thing. Jeg troer nemlig, at disse to Forslags Vedtagelse vil have tilfølge, for det Første at det vil betrygge mange Familiefædre mod den Ulempe, som adskillige Lodseiere ved Kysterne kunne tilføie dem ved at forbyde dem at tage disse Ting, som ere nævnte i Loven, endog langt ud i Stranden, og dernæst vil det virke til, at dette Maskineri, som ved Loven skal sættes i Virksomhed, naar En eller Anden troer at være forurettet, i mange Tilfælde ikke vil blive benyttet; det vil ikke gjøres fornødent at benytte det, thi naar 30 Aens Afstand ud fra Land er sat i Loven som den Grændse, udenfor hvilken Enhver maa benytte sig af de Ting, kan det drage Nytte af, saa ville kun meget Faa komme i Collision med Lodseierne.